

personelminer som målet for de internationale bestræbelser. Jeg kan bekræfte, at det uforandret er den danske regerings holdning, men vi må desværre forholde os til, at det i internationalt regi har vist sig, at tiden ikke er moden til at vedtage et internationalt totalforbud mod personelminer. Kun 51 ud af 185 lande har underskrevet 1980-konventionen, 134 lande har ikke, og selv i den nordiske kreds er der stærkt divergerende opfattelser af det ønskelige i at indføre et totalforbud.

Regeringen finder derfor, at den eneste realistiske vej frem mod et internationalt totalforbud går gennem en aktiv og dialogsgørende deltagelse i det internationale samarbejde om en opstramning af bestemmelserne i 1980-konventionen.

Regeringen har derfor arbejdet for, at der, indtil målet om et internationalt konventionsfastsat totalforbud mod personelminer kan virkeliggøres, udformes så restriktive bestemmelser som muligt for brugen af personelminer på områder, hvor dette vil kunne sikre civilbefolkningen bedre beskyttelse end det regelsæt, der gælder i dag. Heri ligger naturligvis også, at der på internationalt plan skal arbejdes for, at så mange lande som muligt – ikke mindst de lande, der misbruger personelminer – i det hele taget tilslutter sig konventionen, for det er jo i de 134 ikkekonventionslande, at de virkelige problemer findes.

Det er således afgørende, at der udarbejdes nye internationale bestemmelser, som får en sådan karakter, at de ikke på forhånd vil afholde en stor kreds af lande fra at tilslutte sig og overholde bestemmelserne. Ellers betyder det, at nogle af de 51 lande, der i dag er med, stiger af. Nye internationale bestemmelser, som kun vinder tilslutning blandt visse af de vestlige lande, vil i sagens natur ikke bidrage til at løse det humanitære problem.

Denne forhandlingslinje blev besluttet forud for gennemgangskonferencen i Wien i september-oktober i år. Under selve konferencen blev det endnu en gang klart, at tiden ikke er inde til vedtagelsen af et totalforbud mod personelminer. Flere toneangivende lande i den tredje verden, lande som Kina, Indien, Pakistan, Cuba og Iran, afviste kategorisk indførelsen af et totalforbud. Således udtalte kun ganske få af de 84 lande, der var tilmeldt konferencen, støtte til et totalforbud imod personelminer. Danmark var et af de lande, der udtalte støtte til et totalforbud.

Som bekendt lykkedes det ikke på konferencen at nå til enighed om en ny mineprotokol til 1980-konventionen, idet forhandlingerne om indførelse af nye restriktioner i brugen af personelminer viste sig overmåde komplekse. En række toneangivende militærmagter udtrykte massiv modstand over for indførelsen af selv begrænsede nye restriktioner. Konferencen blev derfor suspenderet med henblik på genoptagelse den 15.–19. januar næste år og 22. april–3. maj, begge gange i Genève.

Minerydning står helt centralt for os. Spørgsmålet blev på initiativ fra Den Europæiske Union sat på dagsordenen for FN's generalforsamling. Dette er mundet ud i vedtagelsen af generalforsamlingsresolution nr. 215 i december 1994, der udgjorde grundlaget for generalsekretærens indkaldelse af det internationale møde i Genève i juli måned i år om bistand til minerydning.

FN har allerede etableret og finansieret flere omfattende minerydningsprogrammer i en række lande, som er alvorligt berørt af landminer. De mest omfattende minerydningsprogrammer er i Afghanistan, Cambodja og Angola. Derudover forbereder FN i løbet af de næste 12 måneder at yde bistand til minerydningsprogrammer i bl.a. Rwanda, Georgien, Tchad og det tidligere Jugoslavien.

I 1994 blev der gennem FN's minerydningsprogrammer ryddet i alt ca. 100.000 miner. Generalsekretæren har udpeget FN's nødhjælpskontor, DHA, til at forestå overvågningen og koordineringen af FN's humanitære minerydningsindsatser. Der er til det formål oprettet en særlig minerydnings- og policy-enhed under Departement of Humanitarian Affairs.

Den 30. november 1994 blev FN's frivillige trustfond vedrørende bistand til minerydning etableret. Formålet med fonden er at sikre særlige ressourcer til minerydningsprogrammer, herunder træning, undersøgelser og konkrete minerydningsaktiviteter, i situationer, hvor andre finansieringsmuligheder ikke umiddelbart foreligger.

Herudover forudses fondens midler anvendt til forbedring af FN's centrale database vedrørende deminering og i visse tilfælde endvidere til finansiering af projekter for befolkningsgrupper, der er særlig berørt af virkningerne af landminer. Endelig forudses fondens midler anvendt til driften af Departement of Humanitarian Affairs' minerydnings- og policy-enhed i det omfang, finansiering ikke er mulig over det ordinære budget eller fra andre kilder.